

[Ole Bjørn Kraft.]

ikke forflygtiges paa nogen Maade. Dette kan kun ske ved, at vi fortsætter med at holde disse Flygtninge kasereret i Lejre, adskilt fra den øvrige Befolkning, saaledes som det hidtil er sket. Jeg vil ogsaa gerne benytte Lejligheden ikke blot til, som jeg allerede har gjort det, at takke den højtærede Arbejds- og Socialminister for de klare og ganske utvetydige Udtalelser, han har fremsat om denne Sag, men ogsaa til at sige, at jeg tror, det er med almindelig Tilfredshed, man har set, at det er lykkedes at koncentrere disse Flygtninge i store Lejre, og at det derved er blevet muligt at frigøre Bygninger og Barakker, der før var optaget, og i det hele taget faa Flygtningeadmistrationen bragt i den Orden og Koncentration, som i Øjeblikket hersker.

Vi kan overhovedet alle fuldt stille os bag den højtærede Arbejds- og Socialministers Synspunkter, og jeg tror ikke, at der her i Rigsdagen vil vise sig nogen som helst Uenighed i denne Sag. Derfor er det maaske lidt urimeligt, at man skal skride til Vedtagelse af en Beslutning, der kunde give det Udseende af, at der havde været nogen Usikkerhed eller Uklarhed til Stede.

Det være nu som det være vil, men jeg vil gerne henstille til Overvejelse, om man ikke burde sende dette Forslag i et Udvalg, ikke for at Spørgsmaalet om Beslutningen kan drøftes dér, eller fordi der kunde tænkes nogen anden Holdning indtaget. — det vil sikkert fremgaa af de Udtalelser, der bliver fremsat her, at det ikke vil være Tilfældet —, men for at Rigsdagen gennem et saadant Udvalg kunde faa Lejlighed til at høre en nærmere Redegørelse for Forholdene i Flygtningelejrene i Øjeblikket og et Udsnit af Rigsdagen kunde faa Lejlighed til at se een eller flere Flygtningelejre, for at derigennem et Ønske, der allerede er udtalt fra forskellig Side, kunde opfyldes. Det er ikke noget Forslag, jeg paa nuværende Tidspunkt stiller, det er kun noget, jeg henstiller til Overvejelse for Ministeren og Forslagsstilleren.

Med disse Ord skal jeg kun sige, at vi altsaa er tilfreds med den klare, utvetydige Udtalelse, den højtærede Minister har fremsat, at vi maa fastholde, at en Ændring i vor Holdning er umulig, og vi vil tilsige Regeringen vor Støtte til enhver Bestræbelse for at faa den Ordning tilvejebragt, som maa være den Ordning, Danmark ønsker, at vi ikke kan se nogen anden Mulighed end at faa disse Flygtninge ført tilbage til det Land, hvorfra de i sin Tid blev tvangsindlagt i Danmark.

Nørlund: Vi mener, at det er godt, at dette Spørgsmaal er blevet draget frem i det høje Ting, idet vi maa sige, at det desværre har været paakrævet i Anledning af de Udtalelser, især af den højtærede Statsminister, som der er hentydet til af Forslagsstilleren. Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft sagde, at den højtærede Udenrigsminister klart har taget Stilling til Spørgsmaalet om, hvorvidt man kunde tænke sig paa nogen Maade at assimilere de tyske Flygtninge her i Landet, men det er jo ikke første Gang, der har været en vis Nuanceforskel i Udtalelser fra de to højtærede Ministre.

Vi ser paa Spørgsmaalet om de tyske Flygtninges fortsatte Forbliven her i Landet med stor Alvor, ikke blot af de finansielle Grunde, som allerede er blevet fremdraget her, og som den højtærede Finansminister har haft Lejlighed til at redegøre for Rækkevidden af, men ogsaa af nationale Grunde. Det vilde være en Ulykke for os, hvis vi skulde opsuge et saa stort baade nationalt, folkeligt og politisk Fremmedelement, som jo beløber sig til henved 5 pCt. af Befolkningen, og det bliver vi nødt til at forhindre. Selv om det kun ved visse Lejligheder hører til god Tone at indespærre Folk her i Landet, saa bliver vi nødt til at gribe til dette Middel over for de tyske Flygtninge. Interneringen forhindrer i høj Grad en Assimilering af de tyske Flygtninge, men enhver er vel ogsaa klar over, at jo længere Tiden gaar, des vanskeligere bliver det ogsaa at opretholde den Adskillelse, som ligger i selve Indespærringen.

Det ligger ikke til dansk Opfattelse at have noget imod Ægteskab mellem Folk af forskellige Nationaliteter, men i denne Forbindelse staar vi over for et Problem af et saadant Omfang, at man, selv om det kan tilføje enkelte Menneskeskæbner dybe Hjerteskaar, bliver nødt til at forhindre enhver Opløsning af den strenge Afsondring. Det er ogsaa det samme Grundproblem, som melder sig i Spørgsmaalet om Anvendelse af denne Arbejdskraft i Produktionen. For at sige det saaledes: vi har simpelt hen ikke Raad til at betale Arbejdskraften saa dyrt, og det er i denne Forbindelse ikke alene et Spørgsmaal om de Penge, man skal betale Arbejdskraften med, der er jo ogsaa andre Værdier, som vi her maa staa Vagt om. Jeg vil ikke vove at insinuere, at nogen har ment, at man gennem at anvende de tyske Flygtninge som Arbejdskraft kunde trykke Prisen paa Arbejdskraft herhjemme. Det er ganske indlysende, at det vilde fra